

Agapeon 7 - Jediný dotyk lásky

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 04 Október 2009 14:11

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 6 - Rozhodnutie](#))

„Už ho pravdepodobne nikdy v živote neuvidím...“ – napadlo ma pri poslednom pohľade z diaľky na mesto Sedeo, v ktorom som prežil celý svoj život. Skoro ráno ešte za šera sme opúšťali jaskyňu, v ktorej mi ten záhadný starec Erudicus zanechal mapu a na nej vyznačenú cestu k jeho pustovni na púšti Agnitis. Jej názov naznačoval, že ma na nej čaká nové poznanie a s ním úplne nový život.

V rukách som stále držal mapu a hľadal rôzne cesty vedúce k púšti. Jednou z ciest bola plavba morom Hiems. Každý rozumný námorník sa však tomuto moru vyhýbal pre časté kruté búrky, ktoré zmietli každú plaviacu sa loď. Aj keby sme to dokázali, púšť Agnitis obkolesovali dookola vysoké nepriechodné hory. Jediný možný vstup na púšť, ako to povedal Paximus, bol priesmyk Guttur, ktorý bol zároveň aj vstupom do Hôr Hrôzy. Tam nás však podľa neho čakala istá smrť. Nikto sa odtiaľ nedostal živý, iba zopár pomätencov, ktorí zmätene hovorili niečo o čiernych bojovníkoch, rozsekávajúcich nie telo, ale dušu na kusy, zaplavujúc ju desivými výčitkami. V obrovskom zúfalstve sa všetci skôr či neskôr radšej prebodli vlastnými šablami. „Hm, čo prinúti človeka k takému sebazničeniu? Nechápem...“ – tá otázka mi blúdila myslou celý deň až do rána druhého dňa našej cesty, kedy sme vstúpili do nádherného údolia Placidus lemovaného majestátnymi horami Aegis. Pri pohľade na jeho dokonalú krásu sa vliat do rán mojej znepokojenej duše balzam pokoja. „Raj na zemi...“ – pošepky som vtedy Paximovi s neskrývaným údivom hovoril – „...mal som ho neďaleko celý život a kvôli obchodovaniu som si ho nevšimol. Koľko krásy mi ešte uniklo?!“ Zmĺkol som a v ten deň sme už ani ja ani môj priateľ od úžasu neprehovorili ani slovko.

Večer v tretí deň cesty sme dorazili k brehu jazera Purus. Voda v ňom bola tak čistá, že v zábleskoch zapadajúceho slnka bolo vidno až na jeho dno. „Hm, také čisté jazero som ešte nevidel...“ – poznamenal som len tak mimochodom. „Zložíme sa tam pod tým košatým stromom Raveh, ktorý rastie iba v údolí Placidus a tu pri jazere“ – ticho zašepkal Paximus a ukázal na obrovský strom vrastený do malého vŕšku nad jazerom. Kým sme tam dorazili, celé jazero Purus pod nami už horelo v plameňoch - na jeho čistej hladine sa totiž ako v zrkadle odrážala tvár ohnivého slnka s celou scenériou oblakov okolo. S odchádzajúcim slnkom, ktoré pomaly zbalilo všetku krásu okolia, sme, opierajúc sa o strom, obidvaja tuho zaspali.

V spánku či v polobdení som náhle zacítil chlad a podobný zápach, ako vtedy na tom okultnom mieste na lúke neďaleko zrubu starej mamy. Strach mi nedovolil otvoriť oči. Cítil som však, že sa niekto zozadu približuje a dotýka sa môjho ramena. Zo začiatku slabý chlad v ramene sa zmenil na ukrutnú bolesť, ktorá ma akoby rozrezávala až dovnútra srdca a mysle. Zrazu sa začali predo mnou odohrávať všetky najhoršie chvíle môjho života, za ktoré som sa strašne hanbil. Nikomu som o nich nikdy nehovoril. Všetky výčitky som pred rokmi úspešne pochoval pod nánosmi starostí a práce. A aby sa neobjavovali ani v tichu noci, začal som ich po nociach utápať v alkohole a zábave v krčmách a vykričaných domoch. V celej váhe na mňa teraz všetky

tieto výčitky doľahli, akoby ma niekto škrtil. V kŕči som zbadal podobne sa zvíjajúceho Paxima vedľa mňa. „Čo to má znamenať? Čo sa to deje?“ – zúfalo som chcel zakričať o pomoc, ale z úst sa mi vydralo ledva počuteľné: „Pomoooc...“. Šklbnutie celého tela ma zrazu prebralo zo sna a ja som vykrikol do ticha chladnej noci.

Na zemi vedľa mňa dychčal Paximus s veľkým otáznikom v očiach. Porozumel som, že mal podobný sen ako ja. „A toto bol iba zlomok toho, čo vás čaká v Horách Hrôzy...“ – prerušil naše zdesenie akýsi hlas vychádzajúci spoza stromu. Naľakaní sme sa strhli a obzreli za seba. Chrbtom k nám tam sedel akýsi muž. Spoza záhybov jeho ošúchaného plášťa s kapucňou presvitalo zvláštne svetlo. Postavil sa a pokračoval: „Niet na zemi takej moci, ktorá by vás ochránila pred čiernymi bojovníkmi. Nikto z ľudí vám nepomôže. Každého totiž zožiera nejaká utajená výčitka. Je iba jediná možnosť...“ „A-aká?“ – zakoktal som a postavil som sa tiež. „Musí vám niekto vaše zlo zmyť z duše a urobiť vás úplne spravodlivými, niekto, kto má takú moc.“ – pokračoval záhadný muž. „Ale veď to je nemožné! Také dačo sa urobiť nedá! Nespravodlivý zostane nespravodlivý... na celý život. Takí sme... Kto je vôbec schopný také niečo urobiť?“ – bránil som sa. No neznámy muž na to odpovedal - „Ten, kto dokonale miluje, dokonale očistí svojou láskou kohokoľvek, kto sa ho s vierou dotkne v ľútosti nad spáchaným zlom. Stačí jediný dotyk lásky.“ „Jediný dotyk lásky...“ – znelo ako ozvena v mojej hlave. „Ale taký človek neexistuje...!“ – namietol Paximus. „Ale áno, existuje. A ty si sa už s ním stretol“, dodal záhadný muž, obrátil sa a pozrel sa na mňa. Vtom nás oslepilo svetlo jeho tváre. „Ježiš? Si to ty?“ – vydralo sa radostne z mojich úst. „Nie! Ja som iba poslaný chrániť ťa a sprevádzať. Ježiš je tam dolu“, a ukázal smerom k jazeru pod nami.

Tam na jeho brehu stála postava žiariaca prenikavým svetlom. Práve vystrela nad vodu ruku, z ktorej začal do jazera akoby vtekať jasný zreteľný lúč svetla. Kým sme obaja s Paximom pribehli k jazeru, bolo už celé zaplavené svetlom. „Jedine toto svetlo vás ochráni od akéhokoľvek zla“ – zašepkal Ježiš a pokračoval s pohľadom upretým na mňa. „Pamätáš si, Agapeon, ako ťa vtedy pred jaskyňou naplnilo svetlo a potom ťa ochránilo pred jedom hadov a zúrivosťou levov? Ty aj Paximus ste toto svetlo kedysi dávno dostali. Máte ho v sebe.“ „Ako to, dostali? Kedy?“ – zdráhal som sa. „Obaja ste boli ešte ako malé deti v ten istý deň pokrstení. Oboch vás priniesli do chrámu vaše staré mamy, vtedajšie veľké priateľky. Môj Otec vás vtedy prijal za svojich synov a zapálil týmto svetlom zo mňa. Vaši rodičia vás však viedli úplne iným smerom, a tak svetlo večného života, získané v krste, ste skoro úplne stratili.“ „Skoro? Takže ho ešte máme?“ – dychtivo som sa vpil Ježišovi do očí. „Áno, kúsok, malý uhlík tam ešte tlie“, dodal Ježiš a pokračoval: „Musí sa znova rozhorieť. Všetko zlo musí byť zmyté z tvojich úst, rúk, nôh... Tu a teraz“ – ukázal na jazero plné svetla. V návale eufórie som vbehol do jazera. Svetlo však začalo odo mňa odstupovať. Spýtavo som sa pozrel na Ježiša, no jeho slová som už počul akoby z diaľky. Volal: „Tvoje srdce musí byť naplnené úprimnou ľútosťou a bolesťou. Inak ťa to svetlo neočistí a nenaplní...“

Agapeon 7 - Jediný dotyk lásky

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 04 Október 2009 14:11

Tma ma úplne zahalila a do mojej mysle sa začali tlačiť spomienky na všetko zlo mnou vykonané. Neprepadal som však zúfalstvu ako pred chvíľou v sne. Vo všetkých, ktorým som poubližoval, som totiž uvidel Ježiša, ako ho moje zlo bolí a ničí. Tie jeho smutné oči sa mi zabodávali do srdca a ja som cítil čoraz väčšiu bolesť a ľútosť. Vyhrkli mi slzy a začal som srdcervúco plakať ako malé dieťa. Vzlykajúc som sa snažil Ježiša prosiť o odpustenie. Tie slová spustili ešte väčší vodopád slz. Zrazu som pocítil ako sa vo mne niečo rozhorieva. Tmu náhle rozkrojil záblesk svetla vychádzajúci z môjho srdca. Svetlo zaplavilo celé moje vnútro aj všetko okolo a ja som pocítil, ako ma niekto objal a tesne privinul k sebe. Z jeho vnútra vyšľahol plameň omnoho mocnejší ako ten z môjho srdca a spálil vo mne všetko zlo prilepené na moje ústa, ruky, nohy... Pocítil som oslobodzujúcu ľahkosť. Všetko sa okolo rozjasnilo a ja som stál v jazere tentoraz v Ježišovom objatí. Svetlo z jazera začalo prúdiť závratnou rýchlosťou do mojich nôh, rúk a celého tela, až vytrysklo zo mňa tak, že vytvorilo okolo mňa akoby guľový štít. „Tak, a ste pripravení...“, s radostným hlasom poznamenal Ježiš, keď odo mňa odstúpil a ja som spozoroval Paxima stojaceho vedľa mňa v podobnom štíte ako ten môj. Cítil som sa tak čistý a pokojný - ako nikdy predtým. Začalo svitať. Prichádzal deň, v ktorom sme sa mali stretnúť v boji s protivníkmi, nad ktorými dosiaľ nik z ľudí nezvítal - čiernymi bojovníkmi z Hôr Hrôzy, a ja som necítil žiadny strach.

Pokračovanie príbehu je v článku: [Agapeon 8 - Skutočný víťaz](#)